

blot gøre opmærksom paa, at hvis man ikke vil gøre disse Folk Uret, saa at man stiller dem daarligere, end hvis Sparekassen gik fallit, saa er man nødt til at indføre Modregningsret. Men for øvrigt vil jeg egentlig lægge den største Vægt paa, om det var muligt, at Ministeren kunde faa det klaret, saa at der ikke var en saadan Retstvivil eller en saadan Retsusikkerhed, som vil komme frem en af de første Dage, efter at Loven er traadt i Kraft. Derfor vil jeg sætte megen Pris paa, om det var muligt paa en eller anden Maade at faa det tydeliggjort, om disse Folk have Modregningsret, eller de ikke have det.

Indenrigsministeren (Berntsen): Hvorvidt de omtalte Folk have Modregningsret eller ej, er i sidste Instans noget, som Domstolene skulle afgøre. Den sidste ærede Taler var klar over, og det er jeg ogsaa klar over, at hvis Sparekassen gik konkurs, kunde de i Henhold til Konkursloven gøre Modregningsretten gældende. Det, som stiller Sagen noget tvivlsom, er, at Sparekassen ikke er konkurs i dette Øjeblik.

Naar jeg ikke har stillet Ændringsforslag til denne Behandling — det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) bebrejdede mig, at jeg ikke havde stillet Ændringsforslag efter den Forhandling, vi førte i Gaar —, er Grunden ganske simpelt den, at dette Lovforslags Hensigt ikke er at forandre noget i de bestaaende Retsregler. Dette Lovforslags eneste Hensigt er at lade det staa hen uafgjort, om Sparekassen skal gaa konkurs eller ej, indtil det viser sig, om det er muligt eller ikke at rejse den igen. Landstinget har med Hensyn til Spørgsmaalet om Modregningskrav gjort en Undtagelse gældende, den nemlig, at de, som have sjakret med Sparekassébøger, siden Sparekassen blev lukket, kunne ikke gøre Modregningsret gældende. Som Følge deraf maa jeg gaa ud fra, at Landstinget har den Opfattelse, at Modregningskrav kunne gøres gældende, uagtet Sparekassen ikke er konkurs. Jeg kan ikke komme med en autentisk Fortolkning heraf, heller ikke ved et Ændringsforslag, thi skulde man ind paa ved Ændringsforslag at klare dette Forhold, vilde man komme ind i en meget vidtløftig juridisk Afgørelse, og saa maatte man træffe alle de Undtagelsesbestemmelser, som ogsaa det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) i Gaar antydede med Hensyn

til de Modregningskrav, der ikke kunde gøres gældende. Det ærede Medlem udviklede i Gaar, at visse Modregningskrav kunde formes paa en saadan Maade, at man ikke kunde tage dem for gyldige. Naar Juristerne i den Grad ere uenige om dette Forhold, er det umuligt for mig ved Ændringsforslag at klare det. Jeg mener derfor, at man skal lade dette Spørgsmaal staa hen; thi i sidste Instans er der ingen uden Domstolene, der kan afgøre, om Modregningsret kan gøres gældende, da Sparekassen ikke er fallit.

Alfred Christensen: Jeg skal atter fremhæve, at skal dette Spørgsmaal skydes ind under Domstolene, bliver Afgørelsesfristen saa lang, at Pantedeitorerne tabe deres Ret, maaske overfor Sparekassen, men i alt Fald overfor de sekundære Prioritetshavere, og aldeles uforskyldte Ulykker ville paaføres Mænd, der ikke have gjort sig skyldige i noget, der kvalificerer dem til en saa ekstraordinær Ulykke.

Indenrigsministeren (Berntsen): Under saadanne Forhold vilde jeg dog finde det højst urimeligt, om nogen sekundær Prioritetshaver vilde forulempe nogen af de Mænd, der staa i Gæld til Sparekassen.

Alfred Christensen: Jeg har aldeles ikke Spor af Tiltro til sekundære Pant-haveres Menneskelighed. Jeg har kun Tro paa, hvad jeg ser, at hvis de kunne faa deres Penge i en Fart i vanskelige Tider, ville de have dem. Jeg tror, at der er min Mening forretningsmæssigt set bedre bekræftet end den højtærede Ministers lyse Syn paa Menneskenes Godhed.

Deuntzer: Jeg kan meget godt forstaa den højtærede Indenrigsministers Stilling og skal derfor ikke forlænge Debatten yderligere, men blot tillade mig at sige, at jeg dog tror, at man saa vel i det andet Ting som her — og det har dog nogen Betydning, hvad der er den almindelige Anskuelse hos Lovgivningsmagtens Faktorer — vil finde det mærkeligt, om Pantedeitorerne skulde være værre stillede, naar Kassen ikke gaar fallit, end naar den gaar fallit, og det bliver jo Resultatet.

Poul Christensen: Jeg vil spørge det ærede Medlem fra Lejre (Ole Hansen), hvordan han har tænkt sig, Sparekassen vil optræde i disse Tilfælde. Hvad selve Spørgsmaalet angaar, tør jeg ikke hævde min Opfattelse som den rigtige. Jeg til-